

den samme Stilling i de forskjellige Aar og under de forskjellige Behandlinger baade overfor § 1 og § 2. — Det ærede Medlem mener, at man kun i uegentlig Forstand kan tale om, at det er Kommunalbestyrelsen, der bevilger Fattigunderstøttelse; thi Grundloven tilliger den Vedkommende Fattigunderstøttelse. Grundloven siger ganske rigtig, at den, der ikke kan ernære sig og Sine, er berettiget til Understøttelse af det Offentlige — jeg citerer udenad, men jeg tror nok, det er rigtigt. Det er ganske vist, den giver Vedkommende Ret til at faae den Understøttelse, han behøver; men deraf følger rigtignok ikke, at vedkommende Kommunalbestyrelse ikke alligevel har temmelig stort Spillerum for sin Bevillingsmyndighed. For det Første er det ikke Vedkommende, der selv siger, hvad han vil have; det er altsaa først efter Underjøgelse, at Kommunalbestyrelsen bestemmer, hvad han skal have, og saa maa Vedkommende, naar han ikke er tilfreds, klage opad. Men foruden dette, hvad han overhovedet skal have i det givne Tilfælde, kan Kommunalbestyrelsen jo tage ganske andre Bestemmelser, som ere i høi Grad indgribende for vedkommende Persons hele Stilling, nemlig ved Spørgsmaalet om, hvorledes han skal have Understøttelsen, og hvad han skal have, Hjemsendelsesretten bl. A. Det er altsaa paa ingen Maade nogen liden Myndighed, de nuværende Kommunalbestyrelser have med Hensyn til Bevilgelsen af Fattighjælp, naaget, jeg ganske vist erkjender, at berettiget til Hjælp er den Vedkommende. Men det ærede Medlem og Enhver, der har haft med disse Forhold at gjøre, veed, at det er et meget stort Spillerum, og det er netop i Udøvelsen af Bevillingsmyndigheden, at Klagerne altid komme frem over, at det ene er for human og det andet for inhuman, og der er i høi Grad Spillerum i den Retning. Altsaa, Kommunalbestyrelsens Stilling lige overfor Bevillingen af Fattighjælp er, trods den Berettigelse, der er givet Vedkommende i Grundloven, af meget indgribende Betydning.

Th. Nielsen: Jeg skal først gjøre en ganske enkelt Bemærkning til det ærede Medlem fra Frederiksberg (Schlegel). Han bemærkede, at han var mod § 1 i Lovforslaget, fordi han frygtede for, at Tvangssygekasser vilde blive en Følge af den. Det er mærkeligt, hvor Opfattelsen kan være forskjellig om samme Punkt. Det forekommer nemlig mig, at naar man vedtog § 1, kunde man vist netop undgaa Tvangssygekasser; thi er det Tilfældet, hvad der paastaas fra mange Sider, og det fra Mænd, der have

Kjendskab til Forholdene, at der er Mange, der ikke ere i Stand til eller ved uheldige Omstændigheder blive satte ud af Stand til at betale deres Bidrag til Sygekasserne trods deres bedste Villie — er det Tilfældet, siger jeg, forekommer det mig rigtignok ogsaa, at § 1 bliver nødvendig, eller for ikke at sige for meget i alt Fald lignende Bestemmelser, thi ellers komme vi til det, som det ærede Medlem frygtede for, nemlig Tvangssygekasser. Naar Samfundsordningen er en saadan, at de arbeidsomme Borgere, som gjerne ville hjælpe sig selv og gjøre deres Bedste, ved Omstændighedernes Magt sættes ud af Stand dertil, medens Samfundsforholdene tillige ere saaledes, at de ikke kunne faae en saadan Betaling for Arbejdet, at de kunne blive i Stand til at ernære sig, tror jeg ikke, at man kan kalde det heldig. Der maa træffes Foranstaltninger derimod. Altsaa netop for at undgaa Tvangssygekasser tror jeg, at man maa gaa i den Retning, som § 1 antyder. Jeg maa fastholde, at jeg ikke kan se, at de 2 Lovforslag, det her foreliggende og Forslaget om Sygekasserne, staa i nogen principiel Modstrid med hinanden. At de maa rettes efter hinanden og derfor bør behandles samtidigt har jeg ikke bestridt, men endogaa fremhævet, og det er da ogsaa heldigt, at vi nu kunne behandle dem samtidig. Den ærede Minister fremhævede, at i det andet Thing var der sat mange Fugle paa Taget, som desværre ikke vare naaede hertil, jeg veed ikke, om han jagde: desværre, han bemærkede i alt Fald, at de sjældent naaede saa vidt, at de kom over Grændsen og herind. Men desto mere paaaffjønneelsesværdigt forekommer det mig at være, naar de nu sende os en saa fjøn Fugl herind som denne, og saa skulde man ogsaa behandle den med al mulig Omhu og se at faae Noget ud af den, saa at Forholdet kunde blive saaledes ordnet, at de Paagjældende kunne faae den i Haanden, ellers ansører det just ikke til at sende ret mange Fugle herover. Iøvrigt forekommer det mig ikke, at der i den ærede Ministers Udtalelser var Noget, som giver mig Anledning til nogen Modbemærkning. Det er ganske sandt, at Forslaget, som det oprindeligt var forelagt i Folkethinget, ikke har været indbragt i den Form før 1886, men han benegtede ikke, at af de to Paragrafer, vi her have til Behandling, har den ene været drøftet snart i 20 Aar og den anden i alt Fald i en lang Aarrække, saa der kunde nok nu være Grund til at se at komme til et ønskeligt Resultat. — Overfor det ærede 4de Medlem for 1ste Kred (Mazén) maa jeg bemærke, at naar han fremhævede, at § 2 var ikke i formel